

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžf/31/2014
Identifikačné číslo spisu:	8013200471
Dátum vydania rozhodnutia:	18.03.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Poláčková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:8013200471.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: ST OMEGA, s.r.o., Nám. gen. Štefánika č. 3, Stará Ľubovňa, IČO: 31 702 791, právne zastúpeného JUDr. Bohumilom Novákom, advokátom, Advokátska kancelária, Horná č. 27, Banská Bystrica, proti žalovanému: Daňový úrad Prešov, Hviezdoslavova č. 7, Prešov, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného č. 9712402/5/1015928/2013/Bar z 18. marca 2013, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/21/2013-43 z 28. januára 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/21/2013-43 z 28. januára 2014 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Prešove uznesením č. k. 1S/21/2013-43 z 28. januára 2014 zastavil konanie o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného, ktorým žalovaný podľa § 61 ods. 1 písm. b) zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Daňový poriadok“) prerušil kontrolu dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu alebo jeho časti za zdaňovacie obdobie december 2011 a zároveň zamietol návrh na prerušenie konania a nepostúpil Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) návrh na zaujatie stanoviska, podľa § 109 ods. 1 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), tak, ako to navrhoval žalobca, keďže podľa jeho názoru ustanovenie § 61 ods. 1 písm. b) Daňového poriadku v časti „alebo je potrebné získať informácie spôsobom podľa osobitného predpisu“ je v rozpore s ustanovením čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd.

Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že z predloženého administratívneho spisu krajský súd zistil, že Daňový úrad Prešov, pobočka Poprad, Štefánikova 3651, Poprad dňa 18.03.2013 pod č. 9712402/5/1015928/2013/Bar vydal rozhodnutie o prerušení kontroly na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu DPH z dôvodu, že začalo konanie o inej skutočnosti rozhodujúcej pre vydanie rozhodnutia s tým, že kontrola sa prerušuje odo dňa doručenia tohto rozhodnutia až do získania

informácií týkajúcich sa preverenia prepravy tovaru zahraničným prepravcom do iného členského štátu. Z predmetného rozhodnutia vyplýva, že správca dane bude v kontrole pokračovať, len čo pominú dôvody, pre ktoré sa kontrola prerušila. Počas prerušenia kontroly lehoty podľa Daňového poriadku neplynú.

Citovaný výrok rozhodnutia bol odôvodnený tým, že Daňový úrad Poprad v priebehu daňovej kontroly dospel k záveru, že je potrebné preveriť prepravu tovaru zahraničným prepravcom do iného členského štátu, a preto podal žiadosti o medzinárodnú výmenu daňových informácií. Keďže nebol predpoklad, že do lehoty na ukončenie kontroly správca dane získa odpoveď, prerušil daňovú kontrolu podľa § 61 ods. 1 v spojení s § 46 ods. 10 Daňového poriadku.

Z uvedeného podľa názoru krajského súdu vyplýva, že žalobca sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného podľa piatej časti OSP upravujúcej správne súdnictvo.

S poukazom na ustanovenia § 244 a § 247 OSP krajský súd uviedol, že vzhľadom na to, že Daňový poriadok v ustanovení § 61 ods. 3 tretia veta upravuje, že proti tomuto rozhodnutiu (o prerušení daňového konania v spojení s § 46 ods. 10 druhá veta Daňového poriadku) nemožno podať odvolanie, za splnenia iných zákonných podmienok, rozhodnutie vydané žalovaným by mohlo byť predmetom preskúmania.

Avšak, podľa názoru krajského súdu primárnym v predmetnej veci je posúdenie otázky, či rozhodnutie žalovaného o prerušení daňovej kontroly podľa § 61 ods. 1 písm. b) Daňového poriadku je rozhodnutím, ktoré podlieha preskúmaniu súdom, s prihliadnutím na ustanovenie § 248 písm. a) OSP, podľa ktorého súdy nepreskúmajú rozhodnutia správnych orgánov predbežnej povahy a procesné rozhodnutia týkajúce sa vedenia konania.

Krajský súd zdôraznil, že toto ustanovenie predstavuje tzv. negatívnu enumeráciu, ktorá je prielomom do všeobecného princípu tzv. generálnej klauzuly a v ustanovení § 248 OSP sú subsumované skupiny správnych rozhodnutí, ktoré sú vylúčené zo súdneho prieskumu na základe žalôb. Ustanovenie § 248 písm. a) upravuje akty, ktoré nemajú povahu individuálneho správneho aktu, ktorý by bezprostredne zasahoval do právnej sféry fyzických alebo právnických osôb.

S poukazom na čl. 46, čl. 48 ods. 2 a čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) krajský súd uviedol, že rozhodnutie napadnuté žalobou je rozhodnutím procesnej povahy, čo vyplýva jednoznačne z Daňového poriadku a zároveň je takým procesným rozhodnutím, ktorým sa upravuje vedenie konania. Navyše, týmto rozhodnutím nejde o intenzívny zásah do subjektívnych práv žalobcu, a preto nie je dôvod na to, aby bolo potrebné toto rozhodnutie posúdiť ako také, ktoré nemožno ako samostatné vylúčiť zo súdneho prieskumu.

Ak žalobca tvrdí, že ide o základné ľudské právo a slobodu na verejné prerokovanie jeho veci a zásah do jeho vlastníctva, krajský súd v tejto súvislosti poukázal na to, že v konaní podľa druhej hlavy piatej časti OSP súd preskúma nielen zákonnosť samotného rozhodnutia vydaného po skončení daňovej kontroly, ale aj zákonnosť jeho postupu t. j. aj prípadnú zákonnosť prerušenia daňovej kontroly. Súd tak koná aj bez námietky žalobcu, ex offo, lebo podľa ustanovenia § 250i ods. 3 OSP, pri preskúmaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Pretože žalobca sa žalobou domáha preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného, ktoré rozhodnutie je samostatne z preskúmania rozhodnutia súdom vylúčené podľa § 248 písm. a) OSP, krajský súd podľa § 250d ods. 3 OSP konanie zastavil.

Z uvedených dôvodov považoval krajský súd za nedôvodný aj návrh žalobcu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b) OSP v spojení s ustanovením § 246c OSP a poukázal na názor vyslovený v uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky z 10. februára 2010 sp. zn.: I.ÚS 53/2010 o povinnosti všeobecného súdu prerušiť konanie podľa § 109 ods. 1 písm. b) OSP, v ktorom ústavný súd judikoval: „K porušeniu základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne rozhodnutie v danom prípade môže dôjsť len v prípade, ak všeobecným súdom zvolený procesný postup (neakceptovanie návrhu sťažovateľa podľa § 109 ods. 1 písm. b) OSP) dosiahne takú intenzitu, ktorá ovplyvní rozhodnutie vo veci samej.“

Podľa názoru krajského súdu neprerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b) OSP v tomto konaní nemôže ovplyvniť rozhodnutie vo veci samej, pretože postup správcu dane pri vydaní rozhodnutia vo vyrubovacom konaní je preskúmateľné súdom podľa druhej hlavy piatej časti OSP.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, v ktorom v zásade len zopakoval svoje námietky uvádzané v žalobe a žiadal, aby najvyšší súd napadnuté uznesenie zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zruší a vráti mu vec na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Podľa názoru žalobcu krajský súd dospel k nesprávnemu právnemu záveru pokiaľ ide o povahu predmetného rozhodnutia a nevysporiadal sa s námietkami uvedenými v žalobe, že rozhodnutie vydal niekto neexistujúci a nekompetentný, v dôsledku čoho je rozhodnutie nulité.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril podaním z 28. marca 2014 v ktorom žiadal, aby odvolací súd rozhodnutie krajského súdu ako vecne správne v celom rozsahu potvrdil. Zdôraznil, že dôvody, ktoré žalobca uvádza v odvolaní sú totožné s obsahom žaloby, ku ktorej sa už žalovaný vyjadril a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta OSP) preskúmal odvolaním napadnuté uznesenie krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 OSP).

V prejednávanom prípade ide o prieskum rozhodnutia, ktorým daňový úrad prerušil daňovú kontrolu a ktoré je v zmysle ustálenej judikatúry najvyššieho súdu procesným rozhodnutím, a preto v zmysle § 248 písm. a) OSP nepodlieha súdnemu prieskumu. Navyše, po preskúmaní spisového materiálu odvolací súd nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého uznesenia krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie oboch výrokov napadnutého uznesenia. Preto sa s uznesením krajského súdu stotožňuje v celom rozsahu, podľa § 219 ods. 2 OSP a nepovažuje za potrebné doplniť ďalšie dôvody, nakoľko odôvodnenie uznesenia krajského súdu je vyčerpávajúce.

Skutočnosti, ktorými žalobca v odvolaní spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu neboli zistené v odvolacom konaní. Tieto boli totožné s námietkami, ktoré žalobca namietal už v prvostupňovom konaní a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal.

Z obsahu spisového materiálu, súčasťou ktorého je i administratívny spis žalovaného, je nesporne zrejmé, že krajský súd sa pri svojom rozhodovaní náležite vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami uvedenými v žalobe.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobcu nevyhovел a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu uznesenie Krajského súdu v Prešove ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

Pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd vychádzal z ustanovení § 224 ods. 1 a § 250k OSP tak, že žalobcovi nepriznal ich náhradu, pretože nebol v odvolacom konaní úspešný a

žalovanému právo na náhradu trov zo zákona neprináleží.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.